

Venezuela: överfall under förberedelse

Korten ligger på bordet. Den första given antyder att ett nytt försök till kupp mot den politiska makten har inletts. Detta efter en period av desorientering i och med högerens nederlag, liksom förberedelser av förutsättningarna för detta scenario. Den politiska etappen augusti 2017 till december 2018 har genomförts, nu fortsätter den och fördjupas på det ekonomiska planet. De båda korsar och återkopplar till varandra, och vi står inför en oavbrutet heltäckande attackplan.

Den centrala styrkan i detta nya angrepp ligger i kombinationen av den interna situationen med den internationella. I förstone handlar det om det steg som tagits av Nationalförsamlingen (AN) genom att förklara Nicolás Maduro som en inkräktare som tillskansat sig makten, utropa sig som en ny maktfaktor och möjligen en ny president, som en skuggregering med ekonomiska, politiska, internationella befogenheter.

Detta agerande är direkt relaterat/underordnat det klartecken som erhållits från den front utomlands som meddelat att den skulle erkänna AN som den enda legitima makten i Venezuela. Uttalanden av talesmän för USAs regering, Lima- gruppen (med undantag för Mexiko), OAS generalsekreterare och de länder som ansluter sig, som Ecuador och Kanada, är bevis på hur dessa åtgärder redan var planerade för att sedan kopplas samman. Order kommer utifrån.

Inom ramen för denna plan tycks ett angrepp vara på gång liknande det som har bränt ner och förstört andra länder, särskilt Libyen och Syrien. Det är dock en annan debatt vad resultaten varit i varje enskilt fall. Planen går ut på att ekonomiskt blockera, tillägna sig nationens rikedomar, dra åt snaran intill kvävning, för att sedan utlösa den slutliga attacken mot den utifrån belägrade och inifrån beskjutna fästningen. Frågan som fortfarande är obesvarad är vilka de krafter som leder attacken skulle vara: en ny variant av den paramilitära attack som landet utsattes för 2017? Incidenter vid och militarisering av gränsen? Att NATO, som Colombia ingår i, dyker upp? Interna sammanbrott för vilka AN redan erbjuder amnesti? Terrorattacker? En kombination av former och aktörer?

Situationen tycks vänta på utlösningselementet

Svagheten i planen framfördes av samme Juan Guaidó, medlem i Voluntad Popular - huvudsakligt påeldande parti under 2017 - och ordförande i AN: den kräver stöd från samhället, Bolivarianska nationella väpnade styrkorna (FANB) och det internationella samfundet. Det vill säga, de vet inte hur man omsätter sina uttalanden i handlingar. De arbetar på att uppnå detta, och ett av målen är att omorganisera sin sociala bas som sedan den nationella konstituerande församlingens (ANC) seger har övergått till att brutalt misstro dem. Det är det de öppna mötena, framställningarna i sociala media och uppmaningen till mobilisering den 23 januari syftar till.

Den andra svagheten i övergreppsplanen är chavismens styrka. En partiell styrka, då glappet mellan det politiska och det ekonomiska ökar hela tiden. Inget tyder på att detta kommer att krympa på kort sikt. Politiskt råder enighet inom chavismen, med oundvikliga spänningar, förmåga att mobilisera inför hotet, räckvidden i den folkliga och kommunala organisationen, milisen,

PSUV-partiet, militären (som inte gett vika för miljonanbudet), ANC, erkännandet av Nicolás Maduro, med alla sina svårigheter som rörelsens huvudinriktning. Om högern återigen underskattar chavismen skulle den begå ett nytt och farligt fel.

Den andra styrkan ligger i den kapacitet för internationell manövrering som regeringen har utvecklat. Rysslands uttalanden är ett av de starkaste och mest synliga korten. Konflikten står inom ramen för den nuvarande geopolitiska tvist där motvikterna är mäktiga. USA kan inte längre göra och göra ogjort som under åren av unilateralism. Syrien är ett exempel på denna nya bild, Kina är uttrycket för tvistens ekonomiska epicentrum. Kampen om Venezuela är inte bara venezolansk, den är geopolitisk.

Svagheten ligger i den ekonomiska situationen. Den fungerar som droppen som urholkar, omformaterar i slow motion, både på ytan och i djupet. På den första nivån handlar det om nödvändigheten att förändra det som den större delen av befolkningen använder för att klara situationen, och som visar sig i fenomen som dollarisering, ökad gränshandeln - som inte är detsamma som smuggling - spekulativ prisökning på alla tjänster - taxi, mat mm - penningförsändelser från utlandet, bland mycket annat. Den andra nivån är mindre synlig och med djupgående effekter där maffior inom korruptionen kombineras med uppkomsten/konsolideringen av en ny företagarklass som ser till sina intressen som klassfraktion, den otydliga politiken gällande intäkter från nytt kapital till statliga företag - hur kom det sig att dessa företag hamnade i nuvarande situation? - bland andra fenomen.

Det är den svagheten och den styrkan som slagen kommer att hagla över. Medelst den internationella blockaden - som är en strukturell del av orsakerna till den kris som skapats, och som ingår i krigsformatet - kommer man att försöka driva den ekonomiska situationen till dess yttersta gräns. Torrlägga landet, och sedan plundra det. När det gäller attacken på de politiska området vet de att de måste krossa de bolivarianska väpnade styrkorna, institutionaliteten, chavismen. Den ekonomiska ramen skapar förutsättningarna, detta är strategin.

Det är svårt att mäta tid och resultat. Flera saker skulle kunna hända. En av dem är att ANC kallar till nyval av nationalförsamlingen, med tanke på den antågande kuppen. Detta kan i sin tur utlösa olika saker: sönderfall av den lilla enhet som finns inom högern, skärpa konfrontationen, ge grönt ljus för en upptrappning av attacken. Historien är inte linjär och varje kraft flyttar sina kort.

Vi har nått ett nytt ögonblick som försöker bryta jämvikten. Det finns två stridande block: å ena sidan chavismen och å den andra den revanschlystna högern och imperialismen. Resten är fiktion, ingen står över parterna i konflikten. Kampen är trefaldig: att inte ge efter för överfallet, att stabilisera ekonomin och att slåss för att revolutionen inte nedgraderar sitt emancipatoriska innehåll på grund av pragmatism. Ingen vet hur det kommer att sluta, bara att striden handlar om strategi.

@Marco_Teruggi, teleSUR 190117

Venezuela: claves del asalto en preparación